

Publicerad 2010-06-03 23:16 av Vacant

sommartid för villfarna själar.

Så nalkades sommaren.

Den uppstod från tidig vår och bar med sig vemod och sorg.

Dödsångest.

Jag kämpar på längs vägarna.

Stretar mig fram på stigarna,

för att dämpa allt det onda.

Solen i nedgång följer mig,

kastar dagens sista strålar ner på böljande lummiga fält.

Reflekterar ljuset in i mina ögon.

-När ni djupet?

Tränger ljuset någonsin ända in?

Jag når skogsstigen.

Uråldrig mark mellan furor och granar.

Stenar och virke

klädda i mörk, drypande mossa.

Trollskog

älvdans

Minnen från barndomen.

Jag älskade min barndom. Älskar den fortfarande.

Jag ville dela med mig, ge min barndom vidare.

Ville visa:

Så här lever man!

-Lustfyllt, njutande, mystiskt, drömmande..

Pulsen dundrar i takt med stegen.

Ångesten griper mig igen.

Drar ner mig i mörkret.

Jag flämtar efter luft.

Ljuset! Ljuset!

Omfamna mig
ge mig tillbaka min livslust
visa mig liv!
Hjälp mig tillbaka..

Jag kryper ihop i smärta
Håller för öronen för dånet

ångestvrålen.

Men de hjälps inte.
De kommer från mig själv.

De kommer alltid från mig

öronbedövande

fasansfulla

skrik.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Vacant med Poeter.se id #7220 innehar upphovsrätten